

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Statu Hominis Morali In Vita Et Post Mortem

Opfermann, Paul

Moguntiae, 1769

Justitia originalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40701

arbore illa virtutis per sese fuerit ad firmandum corroborandumque corpus, ut vivax & longævum esset; non tamen immortale, si divinam ab eo gratiam, ac specialem providentiam sejungas: unde S. THOMAS in 2. dist. 19. q. 1. a. 4. *Ab hoc modo corruptionis conservabat hominem illasum divina providentia.* Et S. AUGUSTINUS L. 1. de peccat. mer. c. 3. *Si Deus Israëlitarum vestimentis & calceamentis præstitit, quod per tot annos non sunt obtrita; quid mirum, si obedienti homini ejusdem potentiâ præstaretur, ut animale ac mortale habens corpus, haberet in eo quemdam statum, quo sine defectu esset annorum.*

Adamum in justitia originali à Deo conditum 38. fuisse, dogma certum & catholicum est. An verò Justitia originalis justitia fuerit specialis quidam habitus à gratia distinctus, & voluntati inhærens eum in originalis finem, ut voluntas Deo non faciliter duntaxat, sed etiam majori cum intensiōe & delectatione, quàm appetitus sensitivus objecto suo delectabili adhereret? an præter omnem gratiæ & virtutum infusarum rectitudinem adjecerit voluntati rectitudinem quamdam naturalem, quæ peccato amissa fuerit? an fuerit ipsa gratia hominem Deo gratum faciens? an denique fuerit plurium habituum, & beneficiorum Dei collectio? disputant TT. Præferenda cæteris videtur sententia posterior, quia Adam amittendo sanctitatem & justitiam, secundum corpus & animam (ut loquitur TRIDENTINUM Sess. 5. Can. 1.) in deterius commutatus est; igitur illa justitia corpus & animam perficiebat; proinde est collectio plurium habituum, & beneficiorum Dei, quibus immensa Dei bonitas corpus & ani-

nam ditaverat. In tribus autem præcipue sita erat justitiæ originalis reëtitudo, videlicet in debita subordinatione animæ ad Deum, quæ est per intellectum & voluntatem, ideoque per dona vel habitus, qui utramque hanc animæ facultatem in ordine ad Deum rectè disponebant. 2º. In debita subordinatione inferioris partis ad superiorem, *h. e.* phantasie ad intellectum, & appetitûs sensitivi ad voluntatem, qua fiebat, ut in istis inferioribus potentiis nulla exurgeret motio homini disconveniens, quamdiu ratio in perfecta ad Deum subjectione perseveraret. 3º. In debita subordinatione corporis ad animam, quantum ad impassibilitatem, & immortalitatem. Quibus bonis omnibus spoliatum se sensit homo, simul atque divinam legem fuerat prævaricatus.

§. II.

De Paradiso, tentatione, & lapsu primorum parentum.

39. *Non ignoro (inquit S. AUGUSTINUS L. 8. de Para Gen. ad lit. c. 1.) de Paradiso multos multa didis.* xisse: tres tamen de hac re quasi generales sunt sententiæ. Una eorum, qui tantummodo corporaliter Paradisum intelligi volunt. Alia eorum, qui spiritualiter tantum. Tertia eorum, qui utroque modo Paradisum accipiunt, aliàs corporaliter, aliàs spiritualiter. Harum postremam amplectitur S. Doctor, ut tota *Mosis* narratio rerum verè ac propriè gestarum expositio sit, sed ita ut rerum occultarum & mysticarum significationem contineat. Secundæ opinionis autor & princeps est *Philo*